

LAZARIÁNSKÝ REUNION

ČLENŮ VOJENSKÉHO A ŠPITÁLNÍHO ŘÁDU SV. LAZARA JERUZALÉMSKÉHO V ČESKÉ REPUBLICE ★ ★ ★ 2/2026

Noblesse oblige:

velkopřevor s velmistrem

Rozhovor s velkopřevorem Ludvíkem hrabětem Belcredi

Vstoupit do rozhovoru s velkopřevorem Vojenského a špitálního řádu sv. Lazara Jeruzalémského znamená dotknout se prostoru, kde se dějiny setkávají s povinností, tradice s osobní odvahou a služba s hlubokým vědomím odpovědnosti. Před námi stojí muž, který nese jméno starého moravského rodu Belcredi – rodu, jenž po staletí spoluutvářel duchovní, politické i kulturní dějiny země – a který tuto tradici nežije jako ozdobu, ale jako závazek. Jeho životní cesta vede od tichého dětství v době, kdy se o šlechtickém původu mlčelo, až k dnešní službě v čele Českého velkobailiviku jednoho z nejstarších rytířských řádů světa. V jeho odpovědích zaznívá noblessa bez okázalosti, pevnost bez tvrdosti a vědomí, že rytířství v moderní době není otázkou titulu, ale postoje. Tento rozhovor otevírá pohled do světa, kde se historie, spiritualita a charita spojují v jediný celek – a kde heslo *noblesse oblige* neztrácí nic ze své vážnosti.

Vaše Excellence, jak Vás formovalo prostředí rodiny Belcredi, která má v českých zemích dlouhou tradici veřejné služby?

Vzhledem k tomu, že jsem vyrůstal za socialismu, o nějaké veřejné službě pro společnost nemohla být řeč. Naopak, byla snaha, aby o nás, pokud

možno, nebylo slyšet vůbec. V rodině se však dbalo na znalost historie a významu předků, takže velmi brzy jsem byl seznámen s významem řady předků a s jejich zapojením do veřejného života. Vždyť v několika generacích se podíleli na nejvyšší politice země (myšleno 19. a část 20. sto-

letí). A součástí toho byla tehdy samozřejmostí i charita.

Kterak se šlechtická tradice podle Vás promítá do osobních postojů a odpovědnosti člověka v dnešní společnosti?

Je to především odpovědnost jak vůči předkům, tak i potomkům. A to, že je člověk součástí určité významné skupiny lidí nejlépe vystihuje heslo používané prastrýcem Egbertem: Noblesse oblige, tedy vznešenost zavazuje.

Které životní zkušenosti nejvíce ovlivnily Váš hodnotový systém?

Hodnotový systém člověka se dle mého názoru během života mění. V každé jeho fázi je to trochu jiné a každá fáze také přináší jiné poznatky, zkušenosti. Ty se formují do nějakého stavu, který člověk průběžně vyhodnocuje a je na něm, aby si z toho vzal to nejlepší.

Mohl byste popsat svoji cestu do náruče Řádu rytířů sv. Lazara Jeruzalémského?

Moje cesta do náruče Vojensko-špitálního řádu sv. Lazara Jeruzalémského měla několik aspektů. Někdy v roce 2012 mi zavolal tehdejší velkobailiv Aleš Bluma s tím, že telefon na mě dostal od mého přítele Jana Podstatského Lichtenštejna z Velkého Meziříčí, s dotazem, jestli by se se mnou mohl sejít a vše mi osobně vysvětlit. Na schůzce mě pak informoval, že řád na popud velmistra řádu hledá šlechtice, který by se stal jakýmsi garantem a koordinátorem vzájemného vystupování členů i výstupu vůči především církevním organizacím vně řádu, a postupně se dostal až ke mně. Zřejmě na doporučení již zmíněného hraběte Podstatského. Těch

Sarcivévodu
Andrease
Habsburg-Lothringen

jednání, na kterých jsme si ujasňovali, jaké by bylo moje postavení a co se ode mě žádá a očekává, byla celá řada.

Kdy a za jakých okolností jste se stal velkopřevorem?

Moje postavení v řádu bylo od počátku jasné. Pokud přistoupím na vstup do řádu, bude mě velmistr jmenovat velkopřevorem, což bylo spojeno s určitými povinnostmi a pravomocemi. Do řádu jsem vstupoval v Belgii roku 2012 a následujícího roku jsem byl na investituře v Praze pasován velkopřevorem.

Které události za Vaší éry v Českém velkobailivku považujete za významné?

Pro mě bylo velice významné vyřešení hned prvního závažného problému. Jednalo se o roztržku mezi Moravským a Českým bailivkem, které hrozilo odtržením Moravského bailivku. Bylo nutné přivést obě strany k jednání a usmířit je. Domníval jsem se, že k tomu došlo následujícího roku sepsáním memoranda v Prostějově, kde za stůl zasedli představitelé obou bailivků a dohodli se na textu, který obě strany ratifikovaly. Bohužel ne na dlouho. Objevily se další problémy, které jsem nechtěl tolerovat. Tehdejší moravský bailiv to řešil vystoupením z řádu i s několika dalšími členy. Tím se tento problém v podstatě vyřešil a od té doby podobný problém nenastal.

Na které lazariánské projekty jste osobně nejvíce hrdý nebo se Vás nejvíce dotýkají?

V tomto směru nedělám rozdíly mezi malými a velkými projekty. Na všechny, které jsme za dobu mého působení v řádu udělali, jsem patřičně

hrdý, i když některé jsou samozřejmě významnější a mají větší společenský dopad.

Co Vás na činnosti Velkopřevora nejvíce inspiruje a naplňuje?

Především je to závazek vůči řádu, který jsem udělal na počátku. Pocit odpovědnosti za práci a členy řádu z titulu mé funkce a fungování řádu, přirozeně ve spolupráci s dalšími členy vedení.

Co pro Vás znamená, že se řádové kapituly konají právě na zámku Belcredi, místě s tak bohatou rodovou i duchovní historií?

To je jednoduchá odpověď. Řád hledal místo, kde by se tato akce mohla konat, a já jsem nabídl prostory našeho zámku. Myslím, že se osvědčily, protože zde máme vše k tomu potřebné. Sál, restaura-

Rytířských řádu je ve společnosti už více než dost. Těch pravých, i těch, které si někdo založil jen tak, více méně, aby byl zajímavý. O těch skutečných, které by si zasloužily, aby se o nich vědělo, se ví poměrně málo. Nedělají velkou reklamu, a tak tomu má být. Součástí řádu má být také skromnost. V podstatě by se dalo transformovat heslo modli se a pracuj.

Co je podle Vás největším mýtem, který o rytířských řádech koluje?

O rytířských řádech jako historik toho vím poměrně mnoho. Lidé mají svoji představu spojenou především s řádem Johaniťů, popřípadě Německých rytířů, o kterých bylo možné v rámci historie u nás občas slyšet. Velmi populární je též Templářský řád, o kterém koluje řada legend. Jsou to právě tyto legendy, které jsou mezi lidmi živé. Myslím, že o ostatních řádech a jejich skutečné činnosti se toho ví poměrně málo nebo spíše nic.

Jaké místo má historická paměť a kulturní dědictví v dnešní době?

To vystihuje často používané rčení: „Kdo nezná historii, nepochopí současnost a už vůbec ne budoucnost.“

Jak jste se stal členem Rotary Clubu Brno a co Vás k této komunitě přivedlo?

Členem další charitativní organizace Rotary internacionál Brno jsem se stal již v roce 1990. Byl jsem jedním ze zakládajících či spíše obnovujících členů této organizace, protože poprvé byla u nás založena tuším již v roce 1926. Pak za okupace byla zakázána, v roce 1945 na pár let obnovena, aby byla následně, tak jako nacisty, zakázána komunisty. V roce 1990 tak došlo k jejímu třetímu založení. Do Rotary mě přivedly kontakty s mými známými a příbuznými v zahraničí, kteří jsou také členy této organizace. Zaujala mě na ni především obrovská rozsáhlost této organizace zastoupené téměř ve všech zemích světa a schopnost intenzivní pomoci potřebným. Tehdy vymýcení polia v Indii.

Rotary klade důraz na službu společnosti.

V čem se hodnoty Rotary protínají s posláním Řádu rytířů sv. Lazara Jeruzalémského?

Je to charitativní oblast. Ve svém schématu velmi podobná. Jednak řešení hlavních úkolů vytyčených vedením organizací a pak akce jednotlivých klubů v Rotary a bailivků v řádu sv. Lazara.

Jak se doplňuje Vaše role Velkopřevora lazariánského řádu a člena Rotary? Přináší jedna zkušenost obohacení té druhé?

Ano, svým způsobem se doplňují. Opravdu zkušenosti z jedné této organizace lze použít v druhé.

Co byste chtěl, aby si čtenáři z Vašeho příběhu a z poslání Řádu odnesli?

Chtěl bych být na závět optimistický, ale nemohu si odpustit jednu myšlenku. Chtěl bych, aby vstupující do řádu si byli vědomi především toho, že tam vstupují pro službu těm potřebným a ne proto, aby dosáhli hodnosti rytíře. A abych tedy byl optimistický, tak věřím, že tomu tak je.

Vaše Excellence, děkuji za možnost vést tento rozhovor i za svědectví o tom, že „vznešenost zavazuje“.

Karol Frydrych

Paliativní péče? Nejde jen o léčbu symptomů, ale o celkovou podporu pacienta a jeho rodiny

Krajské listy březem 2026:

Nikdo nežijeme věčně. Na závěrečnou etapu života obvykle moc nemyslíme, a tak většinu z nás tato doba zastihne nepřipravené. Kvalitní paliativní péče umí velmi dobře vyřešit a zmírnit všechny zdravotní a psychologické problémy i v domácím prostředí. Pacientům může ulevit, podpořit je a dopřát jim důstojnost a kvalitu života až do poslední chvíle.

„Naše paliativní ambulance poskytuje specializovanou, komplexní péči pacientům s nevyléčitelným, pokročilým onemocněním. Cílem je zmírnit fyzickou bolest, psychické strádání a sociální obtíže. Nejde jen o léčbu symptomů, ale o celkovou podporu člověka i jeho rodiny,“ říká v rozhovoru pro Krajské listy Olga Pištejová, ředitelka REHOS Nejdek. V rámci tématu prevence zdraví se tento měsíc společně s ní podíváme na problematiku paliativní péče u nás v regionu.

Jak může pomoci nová ambulance paliativní péče v Nejdku občanům Karlovarského kraje?

Základním pravidlem při plánování v paliativní péči je ptát se pacientů, jak by si přáli prožít závěr života. Fungujeme v rámci multidisciplinárního týmu, který tvoří lékař, sestra, psycholog a sociální pracovník, a zaměřujeme se na člověka jako celek, především na kvalitu jeho života v pokročilém stadiu nemoci. Respektujeme přání a volbu pacienta a podporujeme také jeho rodinu. Ambulance přináší něco, co v našem regionu dlouho chybělo. Pacienti získají specializované konzultace, nastavení plánu léčby bolesti a dalších symptomů, koordinaci péče v domácím prostředí i podporu pro své blízké. Ambulance je také kontaktním místem, kam se mohou obrátit pacienti, jejich rodiny i praktičtí lékaři. Naším cílem je, aby každý pacient v Karlovarském kraji měl dostupnou paliativní péči včas, a ne až v posledních dnech života.

Proč jste se rozhodli otevřít novou ambulanci paliativní péče?

Péči o pacienty na hospicovém paliativním lůžku poskytujeme již od roku 2010. Často se setkáváme s tím, že první informaci o vážnosti onemocnění se nejbližší dozvídají až při hospitalizaci pacienta na paliativním lůžku. Zároveň přibývá pacientů, kteří by rádi svůj poslední čas prožili doma s rodinou. Potřeba chybějící včasné paliativní péče vyplynula z každodenní praxe. V současné době díky primářce Tatiáně Tatarské poskytujeme v našem lůžkovém zařízení specializovanou paliativní péči, a rozhodli jsme se ji proto provozovat i ambulantně. Otevřením ambulance chceme vytvořit bezpečné zázemí pro všechny, kteří paliativní péči potřebují, a posílit kontinuitu mezi ambulantní, domácí a lůžkovou paliativní péčí.

Přestože je paliativní péče velmi důležitá a přináší úlevu pro pacienty i jejich rodiny,

velmi málo se o ní mluví. Je to proto, že je spojena s bolestnou skutečností nevyléčitelné nemoci, ztráty někoho blízkého?

Ano, téma nevyléčitelné nemoci je pro mnoho lidí citlivé a přirozeně se mu vyhýbají. Strach je přirozený. Mluvit o smrti, bolesti či ztrátě blízkého je pro většinu lidí náročné. Právě tato tichá oblast ale způsobuje, že mnoho pacientů a rodin přichází pozdě a zbytečně trpí. Ve skutečnosti může paliativní péče pacientům pomáhat měsíce až roky a často výrazně zlepšit kvalitu jejich života. Je proto důležité o paliativní péči mluvit otevřeně. Naše

ambulance chce být i edukačním místem, kde se lidé mohou ptát, získat informace a pochopit, že paliativní péče není o smrti, ale o životě navzdory nemoci.

Současným trendem je, že pacienti chtějí zůstat ve svém přirozeném prostředí co možná nejdéle. Může i s tímto vaše ambulance pomoci?

Ne vždy je přání strávit zbytek života doma realistické. V první řadě musí pacient nějaké „doma“ mít. A doma je dobře jen tehdy, když tam s vámi někdo je. Druhým předpokladem tedy je, že pacient má doma alespoň jednu pečující osobu, případně více lidí, kteří se mohou u nemocného střídát v nepřetržitém režimu, tedy být mu nablízku, když bude potřebovat podat hrnek nebo doprovodit na záchod. Třetí podmínkou je zapojení profesionální pomoci. V Karlovarském kraji poskytuje paliativní péči v domácím prostředí Hospic sv. Jiří se sídlem v Chebu a Střípký, zapsaný spolek se sídlem

v okrese Sokolov. Na území okresu Karlovy Vary však poskytování domácí hospicové péče chybí a na péči se nyní velkou měrou podílí Hospic sv. Jiří. Nová ambulance domácí paliativní péči doplňuje a díky našemu multidisciplinárnímu týmu pomáhá zajistit profesionální podporu pacientům i jejich blízkým.

Součástí vaší práce je nejen péče o nemocné, ale i podpora jejich blízkých, kteří s nimi nelehkou životní situaci prožívají.

Jak vypadá taková podpora? Trvá i po smrti jejich blízké osoby?

Rodina je pro nás stejně důležitá jako pacient. Na pečující nesmí nikdo zapomenout, protože právě oni nesou velkou část břemene. Péče o vážně nemocného je vyčerpávající emočně, fyzicky i organizačně. Pomáháme blízkým zvládnout každodenní péči o nemocného, nabízíme prostor pro sdílení obav a poskytujeme psychologickou i sociální pomoc. A ano, naše podpora nekončí úmrtím pacienta. Rodiny provázíme i obdobím smutku a zármutku. Mohou se na nás obrátit pro psychologickou podporu či poradenství při vyřizování záležitostí spojených s pohřbem a pozůstalostí. Nabízíme také možnost posledního rozloučení v naší kapli.

K praktické stránce věci. Jak je paliativní péče u nás hrazena? Je pokryta zdravotním pojištěním? A kam by se měli lidé, kteří se dostanou do situace, kdy potřebují paliativní péči, primárně obracet?

Dobrou zprávou je, že ambulantní i lůžková paliativní péče je u nás hrazena z veřejného zdravotního pojištění. To znamená, že je dostupná pro všechny pacienty. Máme uzavřeny smlouvy se všemi zdravotními pojišťovnami. Pokud mají lidé pocit, že by paliativní péče mohla pomoci jim nebo jejich blízkým, mohou se obrátit přímo na naši ambulanci, na svého praktického lékaře nebo ošetřujícího specialistu, který vystaví doporučení. Důležité je nebát se říct si o pomoc včas. Paliativní péče je neúčinnější tehdy, když se zahájí včas a může skutečně změnit kvalitu života.

Zdroj: https://www.kr-karlovarsky.cz/system/files/2026-03/krajske-listy-brezem-2026_0.pdf.

Rožmberský řád lebky – historie a současnost

Počátky Rožmberského řádu lebky sahají na samotný konec 16. století, do doby, kdy se renesanční šlechtic Petr Vok z Rožmberka usadil na zámku Bechyně. Tento zámek dodnes nese výraznou stopu svého pána, jeho osobnosti, duchovního světa i odkazu, který je plný symboliky a upomínek na náš řád.

Petr Vok vstupuje pod intelektuálním vlivem Karla staršího ze Žerotína do řad Jednoty bratrské. Uzavírají spolu – ještě s dalším šlechticem – tajné bratrstvo, a brzy se Rožmberkovi, který pomáhá Karlovi vybírat manželku, dostává přezdívky *pán contra spem*, tedy „pán proti vši naději“. Citát z Vulgáty, latinského překladu Bible, odkazuje na příběh Abrahama, který, ač nemá jiného potomka, je připraven obětovat svého syna Izáka – a přesto věří: *Contra spem spero* – „Navzdory naději doufám“. Tak vzniká duchovní obraz Petra Voka jako muže, který v čase temnoty hledá světlo moudrosti a víry.

Zvláště pozoruhodný je záznam v deníku Smila Osovského z Doubravice z roku 1588, podepsaný samotným Petrem Vokem a Karlem ze Žerotína, psaný tajným písmem a doprovázený latinskými citáty – záznam, který naznačuje vznik duchovního společenství „zasvěcenců“. O Petru Vokovi se zde hovoří jako o „panu contra spem“ – muži „navzdory naději“.

Řád byl tehdy formálně založen jako kulturní a společenská organizace, která se zavázala uchovávat tradici a hodnoty české šlechty – především úctu k historii, symbolice, moudrosti a morálnímu rozvoji člověka. Petr Vok v rámci řádu nejdříve soustředil své nejbližší přátele a členy dvora.

Později, jak šla doba a v Českém království se schylovalo k nehoršímu, Petr Vok zve do řádu lebky i své spojence, významné osobnosti politického a kulturního života své doby. Cítil, že přichází nejisté časy, kdy bude zapotřebí každého spojence – ducha, slova i činu. Tak vzniklo unikátní společenství rytířů a učenců, které nemělo ve své době obdoby – jak svým složením, tak duchovní hloubkou a mystikou.

Na začátku máme tedy zcela soukromý řád lebky, který se postupně vyvinul ve zcela prestižní dynastický řád. O tom, že musel být prestižní, svědčí i skutečnost, že Švamberkové řád přebírají a hlásí se k němu. Pokračují tam, kde Petr Vok skončil.

Členové řádu nosili na hrudi odznak v podobě zlaté lidské lebky s lunetou o váze osmi dukátů (přibližně 27 gramů). Autorem byl dvorský zlatník Herzog van Bein.

Prvním velmistrem se stal sám zakladatel, Petr Vok z Rožmberka. Po jeho smrti roku 1611 sice rod Rožmbersků vymřel, ale samotný řád nezaničil. Na základě dědického ustanovení přešel majetek i vedení řádu na Jana Jiřího ze Švamberka, po jehož smrti (1617) se velmistrem stal Petr ze Švamberka.

Ten se však zapojil do stavovského povstání proti císaři a po své smrti roku 1620 byl posmrtně odsouzen a zbaven cti i majetku. Tím se uzavírá historická éra původního řádu. Ani rody Schwarzenbergů či Buquoyů jej již neobnovily.

Řád tak mizí ze scény a zůstává pouze v paměti kraje, v pramenech a heraldické symbolice. Jeho stopa se ztrácí, ale nikdy zcela nezaniká.

Po čtyřech stoletích mlčení přichází novodobá obnova Rožmberského řádu lebky.

K této obnově dochází v roce 2011 – v roce Rožmberské růže, přesně 400 let po úmrtí Petra Voka z Rožmberka. Stojí za ní Martin Buřič, který zakládá prvotní digitální platformu pro sdružení zájemců o rožmberskou historii.

Z počáteční facebookové skupiny se postupně formuje živé společenství. Po období útlumu dochází v roce 2019 v Českém Krumlově k reaktivaci a řád vstupuje do nové, moderní fáze své existence.

Od tohoto roku řád ušel dlouhou cestu.

Podporuje projekty církevní i kulturní:

- ✘ příspěvním na varhany ve svatovítské katedrále,
- ✘ finanční pomoc kostelu v Chlumu u Třeboně po požáru,
- ✘ spolupráci s Českou televizí na dokumentu o Martinu Fruweinovi,
- ✘ šíření slávy rožmberského rodu a odkazu Petra Voka,
- ✘ připomínání méně známých předbělohorských osobností.

Významnou částí současné činnosti se stává také **péče o švamberský odkaz** – rod Švamberků je přímým pokračovatelem rožmberské linie a pů-

vodním držitelem řádové tradice po smrti Petra Voka. Řád proto zpracovává, publikuje a popularizuje dějiny tohoto starobylého rodu, přináší nové genealogické poznatky, shromažďuje materiály z archivů a navazuje kontakty s odbornou historickou obcí.

Dalším viditelným pilířem činnosti je **vydávání vlastního řádového časopisu**, který slouží jako platforma pro popularizaci dějin, vzdělání, heraldiku, zveřejňování archivních nálezů a komunikaci s veřejností i členy. Časopis dokumentuje ideje řádu, publikuje studie, rozhovory, kronikářské záznamy i plány do budoucna a stává se tak důležitým médiem uchování identity a kontinuity řádu.

Současnou budoucnost řádu výrazně formuje také **vzdělávací projekt sv. Jiří** – dlouhodobá iniciativa zaměřená na popularizaci českých dějin mezi mládeží a veřejností. Projekt sv. Jiří se soustředí zejména na budování povědomí o šlechtické kultuře, dějinách jižních Čech, rožmberské a švamberské tradici, a na podporu mladých badatelů a studentů se zájmem o historii. Cílem projektu je budovat u mladé generace vztah k vlastním kořenům, podporovat historické povědomí, pěstovat úctu k české kulturní tradici a vychovávat novou generaci milovníků historie, kteří jednou navážou na odkaz rožmberské a švamberské tradice.

Současnost řádu se neomezuje pouze na Českou republiku. Řád má dnes i **aktivní Slovenskou komendu**, která rozvíjí činnost na území Slovenska, spolupracuje s místními komunitami, podílí se na kulturní a vzdělávací práci a rozšiřuje ideu řádu za hranice historické rožmberské domény. Díky Slovenské komendě se řád stává skutečným přeshraničním kulturním společenstvím.

V roce 2025 se díky iniciativě řádu a města Lomnice nad Lužnicí daří realizovat pamětní desku Šimona Lomnického z Budče – významného rožmberského úředníka a básníka.

Řád dále uděluje čestné členství spojené s Cenou Martina Fruweina. Mezi čestné členy patří například:

- ✘ Jiří Šindelář (geofyzik),
- ✘ Vlastimil Vondruška (spisovatel a historik),
- ✘ Peter Koza (choreograf a šermíř),
- ✘ Marek Vadrna (farář).

Řád dnes vyhlíží další roky s očekáváním a připravuje množství projektů v oblasti pamětní péče, vzdělávání, regionální historie a kulturní práce. Cílem je rozvíjet odkaz české šlechty, ducha renesančního humanismu, symbol *memento mori* a především šřit a chránit kulturu našeho kraje.

Rožmberský řád lebky tak po čtyřech stoletích mlčení znovu žije – nikoli jako historická rekonstrukce, ale jako autentické kulturní a duchovní společenství 21. století.

Více o nás na našich webových stránkách www.rozmberskyrad.eu

Martin Buřič

Rytířský den Plzeňské komendy bl. Gerarda

Dny sv. Lazara – Lazariánské dny

Rytířský den Plzeňské komendy bl. Gerarda se konal dne 10. prosince 2025. Zúčastnili se ho členové naší komendy, kromě tří členů, kteří se bohužel z pracovních či zdravotních důvodů nemohli zúčastnit.

Velkým a milým překvapením se pro nás stala osobní přítomnost J.E. Ing. Ondřeje Farky, GCLJ, BMLJ, velkobailiva Českého velkobailivku Vojenského a špitálního řádu sv. Lazara Jeruzalémského. Jeho návštěva významně podtrhla náš Rytířský den. Z jeho slov vyjímáme některé informace k celoroční činnosti v roce 2025 i plán činnosti našeho Řádu pro rok 2026:

- ❖ Hodnocení investitury ve Slavkově, která se uskutečnila 10. - 12. 10. 2025
- ❖ Dosavadní spolupráce našeho Řádu s těmito zdravotnickými zařízeními:

Hospic Štrasburk, Hospic sv. Lazara, REHOS Nejdek

- ❖ Mariánský sloup na Staroměstském náměstí v Praze – 15. 8. 2025 - účast delegace našeho Řádu
- ❖ Informace o majetku Řádu
- ❖ Propagace Řádu bude v I. čtvrtletí 2026 na rá-

diu PROGLAS formou dvou pořadů. První se bude týkat historie Řádu a druhý díl bude informovat o současné činnosti a jeho významu.

- ❖ Mezinárodní pout' je plánována na 3. nebo 4. čtvrtletí roku 2026 ve Staré Boleslavi a v Praze.
- ❖ Převoz ostatku sv. Dobroslavy/Orosie a zřízení schránky na tyto ostatky v průběhu r. 2026 z města Jaca (Španělsko) do Prahy.

Závěrem velkobailiv předal osobně povýšení Mgr. Kamila Kunovi, CLJ, který byl v době investitury služebně mimo republiku a nemohl si insignii spolu s listinou osobně převzít.

Rytířský den pokračoval v přátelské debatě všech přítomných s využitím širokého řádového pohledu našeho velkobailiva.

Závěrem jsme se dohodli na tom, že Rytířský den v příštím roce opět uskutečníme v měsíci prosinci 2026 tak, abychom mohli zhodnotit naši činnost v roce 2026 a zaměřili se na úkoly dalšího roku 2027, ve kterém si budeme připomínat 90 let od znovuoobnovení činnosti Vojenského a špitálního řádu sv. Lazara Jeruzalémského. *Kamil Kuna*

I malý dáreček dovede trochu potěšit a udělat velkou radost

Pani J. Finta vytvořila 44 malých srdčků, symbolů lásky, která jsme 23. února jménem Karlovarské komendy předali pani ředitelce, naší spolusestře O. Pištejové pro klienty a pacienty Nejdeckého hospice „REHOS“. Kromě toho ušila 12 souprav povlečení na židle, které svou veselou barvou i návštěvníkům připomenou příchod jara. *Ernest Josef Finta*

Sýrie dnes – po více než dvě dekády trvajícím konfliktu

Po více než čtrnácti letech války a několika zásadních zvratech ve válce se situace v Sýrii stále vyvíjí. V prosinci 2024 byly svrženy dlouholeté režimy, což otevřelo novou, ale roztržitěnou kapitolu syrské historie. Země se snaží vyrovnat s důsledky let konfliktu, rozsáhlou devastací měst, ekonomickým kolapsem a politickým vakuem. Mezinárodní společenství se zapojuje skrze humanitární a rekonstrukční projekty. Také nevládní organizace jako je ADOPCE SÝRIE (Společenství pomocníků Řádu sv. Lazara) pomáhají, a to konkrétně pomocí finančních darů křesťanským sirotkům (kláštery v Erbínu, Damašku a Malule). V prosinci 2025 bylo těmto dětem předáno 9000 USD, a to na léky, ošacení, hygienické prostředky apod.

Současné boje a bezpečnostní situace

Nejnovější eskalace konfliktů se soustředí na severu Sýrie, zvláště v Aleppu, kde vládní síly a kurdské skupiny opakovaně bojují o kontrolu nad různými čtvrtěmi města. Po intenzivních bojích v lednu 2026 ovládly vládní jednotky některé čtvrti města, což vedlo k desítkám mrtvých a stovkám tisíc přesídlených civilistů. I když se některé rodiny už začaly vracet, diplomatické napětí a nestabilita přetrvávají.

A co křesťané v Sýrii

Křesťané patří mezi nejdéle žijící komunity v regi-

onu, s přítomností sahající až do raných staletí křesťanství. Ale po více než desetiletí konfliktu jejich počet dramaticky klesl z cca 2 mil. před válkou na cca na 300–540 tisíc dnes. Aleppo tradičně hostilo jednu z největších křesťanských populací v zemi. Po převzetí města a období nestability se život začal pomalu vracet k normálu. Například křesťané zde slavili Vánoce ve zdejším katolickém kostele, což bylo vnímáno jako symbol naděje i obnovy. V hlavním městě Damašku žije řada křesťanů, ale i tam komunita čelila útokům. V červnu 2025 došlo k sebevražednému bombovému útoku na řeckokatolický kostel Mar Elias, při kterém zahynulo více než 30 lidí a desítky dalších byly zraněny, což výrazně oťásló místní komunitou. Malúla je jedním z nejznámějších křesťanských center v Sýrii,

kde se dosud mluví starobylým aramejským jazykem. I zde však komunita utrpěla během konfliktu – město opakovaně měnilo kontrolu, některé památky byly poškozeny a mnoho rodin bylo nuceno odejít.

Děti, jež už pátým rokem podporujeme v Sýrii, nám zaslaly poděkování. To nás velice potěšilo a dalo další sílu jim pomáhat v jejich nelehké situaci. Jak jsme již uvedli, v Sýrii je nedostatek všeho, zejména léků, jídla, ale i vzdělání. Právě naše nezisková organizace se snaží jim pomoci a toto se nám daří. Děti v těchto křesťanských sirotčincích se díky vašim darům a adopcím na dálku mohou lépe vzdělávat a mají na léky a živobytí. **VŠEM DÁRCŮM MOC A MOC DĚKUJEME.**

www.adopcesyrie.cz

Richard Andrlé

Velkopáteční zamyšlení aneb Ježíš, lid a Pontius Pilatus

Jednou z postav, které neodmyslitelně patří k velkopátečnímu příběhu, je Pontius Pilatus, u nás známější jako Pilát Pontský. Čteme o něm v pašijích, slyšíme o něm v kázáních a zmiňujeme jej dokonce i ve slovech apoštolského i nicejsko-konstantinopolského vyznání víry. Často je interpretován jako ten, kdo alibisticky odmítl Ježíše zachránit, což názorně ilustruje omytí rukou. Nemohlo to být ale trochu jinak? Je to ten důvod, proč patří mezi důležité osoby pašijových událostí? A kdo to vlastně byl?

Pilát byl v Ježíšově době římským prefektem a zastupoval tedy v Judeji císaře. Zpráv o něm nemáme mnoho a židovskými historiky je vykreslován jako nepřítel Židů. Nepřekvapivě. Jako představitel římské okupační moci jistě neměl úplně vhodné předpoklady být u místních obyvatel oblíben. Nevíme, nakolik byla líčení tehdejších historiků pravdivá či naopak tendenční, podstatné ale je, že situace v Judeji nebyla vůbec jednoduchá. Jako prefekt se ocitl v neklidné provincii, která byla proslulá vzpourami proti římské správě. V odboji byla třeba i militantní skupina zélótů, mezi které patřil i Jidáš Iškariotský. Dovedu si tedy dobře představit, že Pilát nepřátelsky laděným obyvatelům oplácel stejnou mincí.

Nevíme, jak Pilát zaznamenal zprávu o Ježíšově triumfálním příjezdu do Jeruzaléma, který jsme si připomněli o Květné neděli. Je dost možné, že se soustředil spíše na udržení klidu před svátky, kdy do města proudilo množství poutníků. Jestliže si až dosud mohl dovolit Ježíše "neřešit", situaci radikálně změnilo Kristovo zajetí. Velekněz jej odsoudil k smrti za rouhání se Bohu, a protože nemohl sám nařídít rozsudek smrti, nechal jej poslat před Piláta, který měl pravomoc hrdelních trestů. Židovský "prorok" se tedy v zajetí ostatních Židů dostává před někoho, kdo v tomto sporu až dosud nehrál žádnou roli a sám ani nebyl Žid. Pilát se několikrát pokouší s Ježíšem promluvit a opakovaně se obrací i ke shromážděnému lidu. Oproti očekávání (a některým typizovaným homiliím) tu nevidíme tyranského okupanta, ale naopak člověka, který se do velmi nepřijemné situace dostal jako ten příslovečný slepý k houslím. Místo klidného

pořádku tu má nejen stěžující si kněžstvo s vězněm, kterého chtějí popravit, ale i pobouřený dav před palácem.

Bylo mu však zřejmé, že Ježíš je nevinný, a nechtěl prolít jeho krev. V napjaté situaci, s bouřícím davem v ulicích, se pokusil Ježíše zachránit. Opakovaně vyšel ven k davu, aby jim sdělil, že na něm nenachází nic, čím by se provinil. Ježíšovi zastánci se neodvažovali ozvat, sami byli ještě v šoku ze včerejšího zatčení, a shromážděný lid naopak dá-

val najevo, že požaduje Ježíšovu popravu. "Pryč s ním! Ukřížuj ho!" Pilát nebyl na žádném nedotknutelném místě, ale uprostřed pulzujícího města a proti bouřícímu lidu. Jak se mohl cítit? Měl vůbec kolem sebe dostatečnou vojenskou posádku, která by dokázala zjednat pořádek? Nebo alespoň ochránit palác a jeho vlastní rodinu? Pro někoho, kdo byl zodpovědný za bezpečnost a pořádek a kdo navíc sám stál tváří v tvář shromážděným, to byla opravdu hodně nepřijemná situace. Tlak davu nakonec zvítězil a Pilát nejspíš s vědomím hrozící konfrontace ustoupil a Ježíše vydal k popravě. Můžeme se přít nad skutečným významem umytí rukou. Šlo skutečně o často interpretovaný alibismus, nebo se Pilát aspoň symbolicky pokusil dát ještě naposledy najevo, že on s nuceným trestem nesouhlasí?

Pro nás je ale podstatnější jiná věc, která je možná klíčem k tomu, proč se v pašijovém příběhu s Pilátem setkáváme. I my se totiž někdy ocitáme v podobných situacích. Víme, co je správné, pokusíme se na našem názoru trvat, ale pod tlakem okolností nakonec ustoupíme. Nejrůznější situace takového typu můžeme zažívat v rodině, v práci, mezi přáteli, v církvi i jinde. Dost možná se pak najde někdo, kdo nám naše selhání zazlívá. Nebyli jsme dost silní a pevní. Jenže v danou chvíli jsme si nevěřili a měli jsme pocit, že to je nad naše síly, že hrozící konfrontace nám přinese větší nebezpečí a nezávládneme ji. Když se na to podívám takto, musím vlastně svým způsobem ocenit, že se Pilát rozhodl zastat nevinného člověka. Vždyť nad tím mohl rovnou mávnout rukou a neřešit nějaký spor, který se ho nijak netýkal. Kdybychom byli na jeho místě, jsme si jisti, že bychom obstáli lépe? Jsme si jisti, že bychom se postavili jeruzalémské duchovní elitě a napěněnému davu a byli ochotni jít až na ostří konfliktu, ve kterém by nám a naší rodině mohlo jít i o život? Dokážeme si vůbec tak extrémní situaci představit, když se v ní drtivá většina z nás nikdy neocitla?

Co nám tedy ukazuje Pilátův příklad? Především nebezpečí naší vlastní slabosti, když se ocitneme v konfliktu mezi správnou věcí a silnějšími okolnostmi. Sebelepší zásady a přesvědčení mohou pod tíhou vnějších sil zkůhnout, jakkoliv si to v tu chvíli vůbec nepřejeme. Ukazuje nám ale ještě jednu věc. Sám Ježíš, vyčerpaný vězněním a mučením, se k Pilátovi staví neutrálně. Z ničeho jej neobviňuje, ani ho neodsuzuje. Přijímá jeho roli, protože zná svůj osud, který se musí naplnit. Ví, že Pilát nemá moc změnit to, co bylo určeno jeho Otcem. Jako by tu bylo nevyčíslené odpuštění, že Pilát v tomto předem prohraném souboji neobstál. Vzpomeňme si na to, až budeme chtít sami odsuzovat podobná selhání jiných. Nikdo z nás nežije životy druhých a nevidí, jakými těžkostmi jsou zatíženi. Správnou odpovědí tedy může být pochopení a odpuštění. Když se budeme snažit jít touto cestou, pak se můžeme stát nejen příjemci Kristova milosrdenství, ale i jeho zprostředkovateli. To je nakonec to podstatné, k čemu nás Kristus povolává a jak také můžeme autenticky sdílet radost z víry v Božího Syna, který nakonec přemohl i smrt, aby vydal svědectví o boží lásce. Amen +

Lukáš M. Vytlačil, kaplan a evangelický kazatel

Předvánoční pomoc dětem.

I malé skutky mohou těm nejmenším velmi pomoci. Včera jsem dostal tuto zprávu od naší německé kamarádky Ingrid K., která také žije v českém Krušnohoří jako my:

"Neděle a včerejšek byl volný den. Ale dnes už je zase normální. V sobotu jsem mohla předat třicet tisíc korun vedoucímu denního stacionáře „Žirafa“, ukápl o pár slz - „slzy radosti“. S pozdravem Ingrid O co jde? V České republice existuje dětská charita „Žirafka“, která se stará o děti hospitalizované ve třech nemocnicích, viz odkaz níže:

Naše kamarádka Ingrid (88) z Hanau staví na různých festivalech na Božím Daru – (nejvyšše položené město v Evropě - nadmořská výška: 1.028 m) prodejní stánek a výtěžek z ručních prací, které při různých akcích „prodává“, například různé ozdoby, hračky, dekorace na stůl, pletené věci pro malé i velké, rukavice apod., vždy věnuje na dětskou charitu, viz její zpráva výše, tentokrát to byl ekvivalent 1.237,00 € Aby měla dostatek materiálu na prodej, tak jí moje žena Jaruš pomáhá, tím že pro ní vyrábí různé pletené věci, ubrusy a podobně. Těž minulou sobotu jsme jí opět přivezli spoustu pletených věcí.

Přestože bylo velmi chladné a mlhavé počasí, vánoční trh navštívilo mnoho návštěvníků z Čech i Saska, teroristů se zde bát nemusíme. Některé návštěvníky ze Saska už známe osobně a stali se z nás dobří přátelé. Velkou účastí a finančně též podpořili restauraci kostelíku a vysvěcení nového zvonu v Lubenci.

Jen na okraj, je to firma Skloart, kterou jsem vám před časem doporučil. Nechť se dětem s Božím požehnáním daří dobře a mohou ještě mnoho Vánoc oslavit se svými rodiči v lásce a míru.

*„Atavis et Armis“ E. J. Finta v. Haralyi - Pávai
Vánoce 2025, <https://nf-zirafka.cz/>*

Náš patron

Každoročně si v měsíci prosinci připomínáme svátek našeho patrona svatého Lazara Jeruzalémského (17. prosince).

V letošním roce 2025 však v souvislosti s mimořádnou situací na Biskupství plzeňském v kapli bl. Hroznaty, kde se měla konat mše svatá, došlo v den plánované mše dne 15. 12. 2025 k mimořádné realizaci stavebních prací - rozebírání dlaždic z podlahy a stěn, odvoz církevního mobiliáře a natažení nových kabelů a sítí/. V rozsahu 4 – 5 hodin nebylo tedy možné zajistit náhradní církevní objekt a mše svatá se z těchto důvodů nemohla konat.

Přes tuto skutečnost si připomeneme některé události vážící se k tomuto svátku. V roce 1910 se objevila ve Francii skupina osob vyvíjející svoji činnost pod záštitou svatého Lazara. V roce 1930 byl zvolen don

Francisco de Borbón, vévoda ze Sevilly, provizorním generálním místodržícím a v roce 1935, tj. před 90 lety, se stal novým řádovým velmistrem.

Dalšími událostmi ve 20. a 21. století se staly rovněž tyto významné roky. V roce 1990 se vrátil Řád z exilu v Německu a dalších zemích do Čech a začal rozvíjet svoji činnost jako České velkopřevorství (výročí 35 let). V roce 2000 došlo k rozdělení na České velkopřevorství a Český velkobailívník, to je v roce 2025 25 let.

Rok 2010 se stal významným pro Plzeňskou komendu blahoslaveného Gerarda, neboť na svátek sv. Lazara byla instalována socha sv. Lazara v kostele sv. Mikuláše v kapli sv. Anny jako dar Řádu komtura Plzeňské komendy Cfr. Mgr. Václava Voříška, GCLJ (15 let). Další připomenutí této události proběhlo v roce 2015. V roce 2020 vzhledem k epide-

mii COVID-19 se připomenutí této události neuskutečnilo. Bylo připraveno na rok 2025, ale vzhledem ke shora uvedené události se nemohlo uskutečnit. Další připomenutí je naplánováno po 20 letech na rok 2030. A které další události čekají Plzeňskou komendu bl. Gerarda v dalších dvou letech? V roce 2026 si připomeneme 85 let od setkání rytířů a duchovních našeho Řádu v roce 1941 Na Velehradě, které bylo na dlouhou dobu poslední řádovou událostí. V roce 2027 bude 90. výročí znovuoobnovení činnosti Řádu v Čechách v roce 1937. Plzeňská komenda si připomene 25. výročí od svého založení. A co zbývá dodat? Všichni členové si přejeme, aby Řád úspěšně působil nejenom v Čechách, ale i ve světě a naplňoval své úsilí i v dalších stovkách let. Sepsáno 17.12. 2025 na svátek sv. Lazara

Kamil Kuna

Společenství pomocníků Řádu sv. Lazara Vám představuje **11 nových dětí ze Sýrie z křesťanských sirotčinců, které **potřebují pomoc v jejich nelehké životní situaci**. Tyto děti potřebují pomoci, a tak prosím, kdo může, ať tak učiní.**

Richard Andrie

Carol Bassam Sinjer
Sv. Panteleimon Orphanage
Narozen(a): 1. 1. 2004

Podpora na: vzdělání, léky, hygienické prostředky, oblečení, jídlo ... Podporu 6500,-Kč můžete zaslat na účet: 1617600/2700 UniCreditBank, variabilní symbol 26012

Carol je již od malička v tomto dětském domově (sirotčinci), jenž proměnil její život k lepšímu. Rodiče se o Carol nestarali a tak musela najít útočiště právě zde. Carol je sice starší (ročník 2004), ale studuje na Univerzitě v Damašku, Fakultu architektury. Dalšímu pokračování ve studiu brání zoufalý nedostatek peněz a to nejen na vzdělání, ale také na její životní potřeby (léky, hygiena, oblečení atd.). Případné finanční prostředky by Carol využila na dostudování školy, aby se stala architektkou a mohla se vydat vlastním životem.

Odkaz na [www: https://www.adopcesyrie.cz/carol-bassam-sinjer-undefined-p12](https://www.adopcesyrie.cz/carol-bassam-sinjer-undefined-p12)

Pomozte této dívce v jejím životě.

SPOLEČENSTVÍ POMOCNÍKŮ ŘÁDU sv.LAZARA z.s., Sv. Čecha 63, 566 01 Vysoké Mýto
Mobil: 608 883 407, e-mail: info@adopcesyrie.cz, www.adopcesyrie.cz, Mgr. Richard Andrie, MBA předseda

Marietta Elias

Damašek sirotčinec Sv. Pavla (Monastery on the wall)
Narozen(a): 02. 01. 2020

Ghada Elias

Damašek sirotčinec Sv. Pavla
(Monastery on the wall)
Narozen(a): 10. 08. 2016

Natalie Elias

Damašek sirotčinec Sv. Pavla (Monastery on the wall)
Narozen(a): 19. 3. 2014

Sestry Marietta, Ghada a Natalie. Podpora na: vzdělání, léky, hygienické prostředky, oblečení, jídlo ... Podporu 6500,-Kč pro každou z nich můžete zaslat na účet: 1617600/2700 UniCreditBank, variabilní symbol 2601, 2602, 2603.

Jejich matka je nechala na ulici, neboť se nedokázala o děti starat. Občas přebývají u babičky. Tato ale díky pokročilému věku a nedostatku peněz a jídla často navštěvuje se sestrami tento sirotčinec, který se o děti stará. Díky nízkému věku potřebují dívky speciální péči.

Odkaz na:

[www: https://www.adopcesyrie.cz/ghada-elias-undefined-p116](https://www.adopcesyrie.cz/ghada-elias-undefined-p116)

Pomozte těmto dívkám v jejich životě.

Rose Lazar

Narozen(a): 16. 02. 2013

Podpora na: vzdělání, léky, hygienické prostředky, oblečení, jídlo ...

Podporu 6500,-Kč můžete zaslat na účet: 1617600/2700 UniCreditBank, variabilní symbol 2604

Rose je sirotek, byla nalezena na ulici. Nemá žádné právní platné doklady a tak její věk je jen orientační (datum narození bylo sirotčincem přiděleno). Tím, že nemá žádné doklady, nemůže nikde studovat a tak se učí a pomáhá v sirotčinci Sv. Pavla v Damašku. Rose je velice chytrá a případnou finanční pomoc by využila na vzdělání.

Odkaz na www: <https://www.adopcesyrie.cz/rose-lazar-undefined-p118>

Pomozte této dívce v jejím životě.

Mariam Hrant Makride

Sv. Panteleimon Orphanage

Narozen(a): 05. 04. 2010

Podpora na: vzdělání, léky, hygienické prostředky, oblečení, jídlo ... Podporu 6500,-Kč můžete zaslat na účet: 1617600/2700 UniCreditBank, variabilní symbol 26011

Mariam přišla o oba rodiče a nemá žádné další příbuzné, kteří by se o ni mohli starat. Proto byla umístěna do sirotčince Sv. Panteleimona, kde je o ni staráno. Případnou finanční podporu by Miriam využila na vzdělání a na osamostatnění se v době, kdy bude muset sirotčinec opustit a přenechat své místo novým, mladším dětem. Vysvětlivky: Sv. Bendlaimon někdy udáván jako Sv. Panteleimon

Odkaz na www: <https://www.adopcesyrie.cz/mariam-hrant-makridej-undefined-p123>

Pomozte této dívce v jejím životě.

Charbel Maalouf

Narozen(a): 14. 11. 2018)

Lamilla Maalouf

Narozen(a): 26. 01. 2016

Sourozenci Charbel a Lamilla. Podpora na vzdělání, léky, hygienické prostředky, oblečení jídlo. Podporu 6500,-Kč můžete zaslat na účet: 1617600/2700 UniCreditBank, v. s. 2605 a 2606. Matka je opustila, otec si vzal jinou ženu a také je opustil. Žijí v sirotčinci sv. Pavla.

Obě děti jsou bystré a šikovné.

Pomozte jim v jejich životě.

Maria Raafat Astour

Sv. Panteleimon Orphanage

Narozen(a): 03. 12. 2015

Podpora na: vzdělání, léky, hygienické prostředky, oblečení, jídlo ... Podporu 6500,-Kč můžete zaslat na účet: 1617600/2700 UniCreditBank, variabilní symbol 26010

Malá Maria žije v sirotčinci Sv. Panteleimona v Bab Touma v Damašku. Mariina matka zemřela a otec se odstěhoval a nejví o Mariu zájem. Proto se v pěti letech dostala do kláštera (sirotčince), kde se o ni starají. Zdravotní stav: Maria trpí psychickou poruchou díky tomu, že viděla smrt své matky a také, že se o ni otec odmítl starat. Toto se projevuje špatnou koncentrací a nervozitou. Maria díky těmto psychickým poruchám prodělala už třetí operaci a potřebuje stabilní péči. Případná peněžní podpora by byla využita na rehabilitaci, vzdělání a léky.

Odkaz na www: <https://www.adopcesyrie.cz/maria-astour-undefined-p113>

Pomozte této dívce v jejím životě.

Fadi Dahi

Narozen(a): 14. 7. 2014

Podpora na: vzdělání, léky, hygienické prostředky, oblečení, jídlo ...

Podporu 6500,-Kč můžete zaslat na účet: 1617600/2700 UniCreditBank, variabilní symbol 2607

Fadi je sirotek a nemá žádného z rodičů ani prarodičů, kdo by se o něj staral, proto skončil v našem sirotčinci sv. Pavla. Fadi je velice chytré dítě, které potřebuje další vzdělání.

Odkaz na www: <https://www.adopcesyrie.cz/fadi-dahi-undefined-p121>

Pomozte této dívce v jejím životě.

George Zakhem

Narozen(a): 02. 01. 2019

Podpora na: vzdělání, léky, hygienické prostředky, oblečení, jídlo ...

Podporu 6500,-Kč můžete zaslat na účet: 1617600/2700 UniCreditBank, variabilní symbol 2608

George je ze tří dětí ten nejstarší. Matka se odstěhovala daleko (do Kébanonu) a on i sourozenci zůstali sami. Otec se o ně nemůže starat. George je velice chytré dítě, ale jeho nadání je nutné dál rozvíjet. Peníze a pomoc by věnoval na vzdělání, jídlo, ošacení a léky.

Odkaz na www: <https://www.adopcesyrie.cz/george-zakhem-undefined-p122>

Pomozte tomuto chlapci v jeho životě.